

Arrest

nr. 314 461 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 31 december 2023 en verzoeken beiden op 2 januari 2024 om internationale bescherming. Op 5 april 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

In 2007 startte u een eigen zaak op als elektricien en importeur van elektriciteitskabels uit Azerbeidzjan. U werkte daarbij samen met uw twee broers, F. en N. N., die zelf afkomstig waren uit Azerbeidzjan. De eerste acht maanden verliep jullie onderlinge samenwerking goed. Naarmate de tijd echter vorderde verslechterde die zakelijke verstandhouding nadat bleek dat beide broers aasden op uw aandeel van de firma omwille van de exclusiviteitscontracten die u met meerdere fabrieken had afgesloten. Ze zetten u onder druk door u onder meer te dwingen tot het hypothekeren van uw woning in Tbilisi voor de betaling van een grote bestelling en zou u als gevolg daarvan uw appartement alsnog kwijtraken.

U slaagde er, ondanks de aanhoudende dreigementen van uw voormalige vennoten –in om uw firma draaiende te houden. De exclusiviteit waarvan uw firma genoot tov de verschillende kabelfabrieken in Azerbeidzjan bemoeilijkte de zaken van uw voormalige vennoten die op hun beurt vervolgens de dreigementen naar u en uw gezin toe opdreven. Zo stuurden zij onbekenden en zelfs corrupte politieagenten op u af.

In 2011 kwam het tot een handgemeen toen u zich tijdens een conflict tegen één van die broers trachtte te verdedigen door hem slagen toe te dienen. In 2014 moest u gedurende 24 dagen naar de gevangenis en twee jaar voorwaardelijke straf nadat u door de twee broers onder druk was gezet om een valse factuur uit te schrijven. Op 2015 werd u door hen in uw magazijn vastgebonden, en vervolgens naar de zee van Tbilisi gebracht en achtergelaten in een poging om u de firma te laten overdragen. U bleef echter weigeren, kon uzelf bevrijden en trok vervolgens naar de politie en naar de rechtbank om een klacht in te dienen maar er zou verder niets met uw klachten gebeuren.

Na die laatste ontvoering besliste u om onder te duiken maar de broers bleven u telkens terugvinden via uw burens. Vanaf 2017 zou u vervolgens regelmatig naar Europa afreizen in een poging om aan uw belagers te ontkomen en uw gezin op die manier meer veiligheid te garanderen.

Op 27/11/2021 trachtte u, in een ultieme laatste bemiddelingspoging, om nogmaals met de broers af te spreken maar de situatie ontaarde opnieuw in een fysiek conflict waarbij u één van de broers zodanig onder handen nam dat hij bloedde. Toen u vervolgens tot het besef kwam dat u hem bijna had vermoord sloeg u in paniek en dook onder bij familie alvorens naar Polen te vluchten op 4/12/2021. U zou gedurende 3 jaar in Polen verblijven waar u ondergedoken leefde en daarvoor regelmatig van adressen wijzigde terwijl u aan zwartwerk deed om uw gezin in Georgië te onderhouden. Ondanks uw pogingen tot onderduiken werd u ook in Polen opgespoord door de kompanen van uw twee voormalige vennoten. Om die reden besliste u om op 4/03/2023 naar Duitsland te vluchten en daar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

In uw afwezigheid bleef uw gezin in Georgië lastiggevallen worden door de beide broers en hun kompanen. Zo voelde uw echtgenote R. A. (X.XXX.XXX) zich vaak achtervolgd en werd er regelmatig luid op de voordeur geklopt, geroepen en met stenen tegen het raam gegoid. Uw echtgenote besliste daarom om samen met jullie zoon eveneens naar Duitsland af te reizen om opnieuw met u verenigd te zijn. Tijdens die reis van merkte zij echter dat zij achtervolgd werden door een man die hen reeds in Georgië hadden gevraagd waarheen zij en haar zoon naartoe reisden. Vervolgens nam de man dezelfde reisroute als uw gezin. Uw zoontje maakte daar zelfs een videofilm van, maar die werd uiteindelijk gewist. Eenmaal aangekomen in Hamburg lichtte uw echtgenote u in over haar achtervolger waarna jullie snel wegdoeken en op een bus springen om op die manier aan hem te ontkomen.

Uw verzoek tot internationale bescherming werd uiteindelijk verworpen door de Duitse asielinstanties en u kreeg het bevel om het grondgebied voor 15/01/2024 te verlaten. Net omwille van de achtervolging vanuit Georgië waarvan uw gezin het slachtoffer was geweest besliste u om Duitsland reeds op 31/12/2023 te verlaten en op diezelfde dag naar België te komen. Op 02/01/2024 diende u er een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende bewijsstukken neer: een factuur van uw firma, een boete die uw firma zou ontvangen hebben, een contract van uw firma, een aanvraag van uw firma aan de belastinginspectie, een lijstoverzicht van goederen die u verhandelde, uw firmastempel

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat vervolging vreest in Georgië vanwege twee voormalige broers die als medevennoten trachtten om u afstand te laten nemen van uw firma door middel van bedreigingen en fysiek geweld. U slaagde er echter niet in om die vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat u zich voor uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland baseerde op dezelfde asielmotieven en dat uw verzoek toen werd geweigerd (GV P. 10). Het feit dat u in uw huidig verzoek tot internationale bescherming beroep doet op de identieke asielmotieven plaatste reeds een groot voorbehoud op de gegrondheid bij aanvang van uw asielrelaas.

Voorts is het frappant dat u naliert om reeds in 2021 internationale bescherming aan te vragen in Polen ondanks het feit dat u daar 3 jaar zou verblijven en daar eveneens werd opgespoord door uw belagers. Uw verklaring dat Polen niet als een veilig land beschouwde aangezien dat Georgiërs daar vrije toegang tot het grondgebied hadden (GV P. 10) kon daarbij niet worden aangenomen, te meer dit logischerwijs ook in de rest van de EU zo is. Uw beslissing om dat niet te doen wees eerder op het feit dat u uw voorkeuren qua landen liet primeren boven uw daadwerkelijke zoektocht naar internationale bescherming, wat bijgevolg de ernst van uw problemen reeds bij aanvang sterk in twijfel trok.

Uit uw verklaringen bleek voorts dat u sinds 2017 regelmatig naar Europa afreisde om aan uw belagers te ontkomen (GV P. 14). Het feit dat u niet enkel naliert om reeds dan een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in de bewuste landen maar sterker nog, het feit dat u telkens naar Georgië kon terugkeren ondanks uw problemen trok de ernst van uw vervolgingsfeiten enkel verder in twijfel.

Voorts bleek dat u die aangehaalde vervolgingsproblemen op geen enkele wijze kon staven aan de hand van bewijsstukken, wat tevens een groot voorbehoud plaatste op de geloofwaardigheid van de feiten. Zo is het wel erg toevallig dat net alle bewijsstukken met betrekking tot uw problemen bewaard werden door uw vader en dat al die documenten verloren waren gegaan na zijn dood in 2022 (GV P. 2; P. 8). Het feit dat u daarbij geen inspanning leverde om duplicaten aan te vragen van bijvoorbeeld uw klachten bij de rechtbank en bij de politie om uw problemen alsnog te kunnen staven is in dat opzicht frappant. Als verzoeker hebt u immers de plicht om de bewijsstukken die betrekking hebben op uw asielmotieven in de mate van het mogelijke te verzamelen en voor te leggen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u inspanningen hebt geleverd om de bewijsstukken op een andere manier te bekomen. Bovendien kon er redelijkerwijs verwacht worden dat u reeds vertrouwd was met het belang van bewijsstukken tijdens asielprocedures gezien uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Duitsland.

Uit uw verklaringen bleek voorts dat u amper had getracht om uw situatie in Georgië aan te klagen.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat*

redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

Niet enkel legde u geen enkel bewijs voor van uw zoektocht naar bescherming maar was eveneens tegenstrijdig over het moment waarop u een klacht was gaan neerleggen bij de rechtbank. Zo verklaarde u eerst dat u na uw marteling in 2015 naar de politie en naar de rechtbank was gestapt om een klacht in te dienen (GV P. 12). U verklaarde vervolgens echter dat u in 2013, als enige keer, naar de rechtbank was geweest om een klacht in te dienen tegen de broers (GV P. 13).

Voorts stelde u via uw ex-collega's bij de politie te weten zijn gekomen dat mensen zoals uw vennoten hogere connecties hadden die geld en alles in hun macht hadden waardoor uw belagers niets te vrezen hadden (GV P. 13- 14). Dit zijn echter blote beweringen die u geenszins kon staven noch concretiseren.

Uw echtgenote bleek evenmin bescherming gezocht te hebben tegen de personen die haar lastigvielen omwille van uw problemen. Zo beweerde zij naar een advocaat te zijn gestapt maar kon zij daar geen bewijzen van voorleggen (GV R. P. 8). Voorts stelde ze dat zij in juni 2023 niet naar de rechtbank was gestapt omdat zij op dat moment achtervolgd werd (GV R. P. 9), wat weinig kon overtuigen.

Op basis van die vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een vrees zou koesteren t.o.v. een terugkeer naar Georgië en komt u niet in aanmerking om als vluchteling erkend te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. U komt voorts evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter staving voorlegde veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De bedrijfspapieren van uw firma bevestigen louter dat u zaakvoerder was maar werpen verder geen licht op de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 26/01/1983 geboren Tbilisi en hebt u de Georgische nationaliteit. In 2011 trouwde u met T. D. (X.XXX.XXX) met wie u één minderjarige zoon, D. hebt. Uw echtgenoot kreeg problemen op het werk met zijn voormalige vennoten waardoor hij uiteindelijk het land moest ontvluchten terwijl u samen met D. in Georgië achterbleef. Sinds april 2023 werd u regelmatig lastiggevallen door onbekenden die in opdracht werkten van de voormalige vennoten van uw echtgenoot. Zo werden jullie op straat achtervolgd tot bij u thuis. U zoon werd daarbij zelfs een keer aangesproken door een man die hem vroeg of uw echtgenoot zich op dat moment opnieuw in Georgië bevond. Zelf legde u meerdere malen de achtervolgingen vast op video via uw gsm. Ook werd er 's nachts luid op uw voordeur geklopt en werden er stenen tegen het raam gegooit. Door die aanhoudende problemen zag u zich genoodzaakt om in juli 2023 te stoppen met werken en beslisten jullie om in september 2023 naar uw echtgenoot in Duitsland af te reizen om op die manier aan de problemen te ontkomen. Eenmaal aangekomen op de luchthaven in Berlijn kregen jullie echter een inreisverbod waardoor jullie naar Georgië moesten terugkeren. Op 23/12/2023 ondernamen jullie een tweede reisping en vlogen daarvoor vanuit Kutaisi naar Poznan, Polen, van waaruit jullie de bus namen richting Hamburg. In Kutaisi merkte u echter dat er een onbekende man regelmatig op een arrogante wijze in jullie richting was aan het kijken terwijl hij aan het bellen was. U hoorde hem ook vertellen dat hij vermoedde dat jullie naar Poznan zouden vliegen. De man zou vervolgens dezelfde reisroute als jullie afleggen richting Hamburg. Uw zoon maakte daarbij een opname van de man om de achtervolging aan te tonen, maar die video-opname raakte uiteindelijk gewist. Eenmaal verenigd met uw echtgenoot in Duitsland en nadat diens verzoek tot internationale bescherming verworpen werd reisden jullie op 31/12/2023 als gezin af naar België

om asiel aan te vragen. Op 02/01/2024 dienden jullie er vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in bij de plaatselijke asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende bewijsstukken neer: uw Duits inreisverbod, het Duits inreisverbod van uw zoon D.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner, met name het feit dat hij vervolgd werd door zijn twee voormalige vennoten en dat zowel u als uw zoon door diezelfde belagers en hun kompanen werden lastiggevallen. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige en bovendien ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 6 juni 2024 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekers hebben in de voorliggende zaak de Raad echter op 1 juli 2024 bij aanvullende nota gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekers wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat het gegeven dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland baseerde op dezelfde asielmotieven als degene waar verzoekers zich in het kader van hun beschermingsverzoeken in België op baseren en zijn verzoek aldaar werd geweigerd een groot voorbehoud plaatst bij de gegrondheid van hun beschermingsverzoeken in België. In deze betogen verzoekers dat verzoekster geen verzoek om internationale bescherming in Duitsland indiende, doch meteen een inreisverbod kreeg. Daarnaast wordt volgens verzoekers geen rekening gehouden met het feit dat Georgië in Duitsland beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, terwijl dit in België niet langer het geval is. Zij vervolgen dat dit betekent dat er in Duitsland een vermoeden geldt voor Georgische verzoekers om internationale bescherming dat er geen gegronde vrees voor vervolging is, terwijl dit in België niet (langer) het geval is. De beoordelingsmaatstaf in Duitsland en in België is – aldus verzoekers – bijgevolg totaal verschillend. In dit opzicht hekelen zij dat de commissaris-generaal meent dat hun geloofwaardigheid op voorhand reeds in het gedrang komt omwille van de weigering door de Duitse asielinstanties die is ingegeven door het gegeven dat Georgië aldaar als een veilig land van herkomst wordt aanzien.

Verder zijn verzoekers het niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake verzoekers verblijf in Polen en reizen tussen Georgië en de Europese Unie. Vooreerst verduidelijken verzoekers dat verzoeker geenszins drie jaar in Polen verbleef. In deze stellen zij dat hij aldaar aankwam op 4 december 2021 en op 4 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland indiende, waardoor hij slechts één jaar en vier maanden in Polen verbleef. Zij vervolgen dat verzoeker verschillende maatregelen nam om aan zijn belagers te ontsnappen, zoals zeer vaak wisselen van adres en niet officieel werken, dat hij toch door zijn belagers gevonden werd en dat hij verklaarde dat hij zich niet veilig voelde in Polen en Georgiërs gemakkelijk toegang hebben tot Polen. Wat dit laatste betreft, onderstrepen zij dat Georgiërs visumvrij kunnen reizen naar alle EU-lidstaten, maar dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met regionale verschillen waardoor het wel degelijk zo is dat Polen gemakkelijker te bereiken is vanuit Georgië. Zij verduidelijken dat visumvrij reizen naar de Europese Unie een derdelander niet ontslaat om te voldoen aan de voorwaarden voor een legaal kortverblijf – er moet sprake zijn van een geldig paspoort, een duidelijk reisdoel, voldoende bestaansmiddelen en een reisverzekering – en dat Polen deze voorwaarden minder strikt toepast dan andere EU-lidstaten waardoor Polen *de facto* gemakkelijker te bereiken is en dat er daarnaast frequenter en goedkopere passagiersvluchten tussen Polen en Georgië zijn. Tot slot stellen verzoekers dat verzoeker sinds 2017 soms voor verschillende maanden naar de Europese Unie reisde om aan zijn belagers te ontsnappen, dat hij bleef terugkomen naar Georgië omdat hij hoopte dat de situatie toch opgelost zou raken, dat het voor hem bijzonder moeilijk was om zijn land, gezin en zaak achter te laten en dat hij op 27 november 2021 een ultieme bemiddelingspoging ondernam die uitdraaide op een zwaar gevecht, wat voor hem de beslissende factor was om Georgië te verlaten.

Vervolgens hekelen verzoekers dat hen verweten wordt dat zij geen documenten voorleggen ter staving van hun verklaringen. Te dezen benadrukken zij dat zij verschillende documenten voorlegden met betrekking tot de zaak en dat niet betwist wordt dat verzoeker zaakvoerder was van zijn eigen bedrijf. Verder menen zij dat

de commissaris-generaal geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker dat er bij het overlijden van zijn vader in 2022 een groot aantal bewijzen van de klacht die hij indiende bij de politie en de rechtbank verloren is gegaan. Zij voegen hieraan toe dat zij niet in de mogelijkheid waren om hier duplicaten van te bekomen bij de politie en justitie omdat verzoeker op 4 december 2021 Georgië verliet en zijn persoonlijke aanwezigheid vereist is om dit te bekomen. Zij onderstrepen dat het voor hen heel moeilijk is om in dergelijke omstandigheden bewijzen te verzamelen. Daarnaast stellen verzoekers dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de documenten die zij op 20 maart 2024 tegen ontvangstbewijs op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) hebben afgegeven (stuk 3). Zij verduidelijken dat zij het nodige deden de bewijzen die bewaard waren op de gsm van verzoekster af te drukken en met inventaris op het commissariaat-generaal af te geven, maar dat de bestreden beslissingen geen enkele melding maken van deze documenten. Concreet gaat het volgens hen om foto's en *screenshots* van video's waarop te zien is dat verzoekster en haar zoon door onbekenden achtervolgd worden en een chatgesprek met haar advocaat. Verzoekers verduidelijken dat uit het gesprek van verzoekster met haar advocaat (stuk 4) blijkt dat zij op 23 juni 2023 meldde dat zij door verschillende personen werd achtervolgd terwijl ze in de rechtbank was, dat haar advocaat aanraade om hen te filmen wanneer zij agressieve handelingen zouden stellen ten aanzien van haar en dat verzoekster op 27 juni 2023 verschillende video's naar haar advocaat stuurde en stelde dat zij een andere route moest nemen om aan haar belagers te ontkomen en daarom te laat was bij haar advocaat. Verder benadrukken zij dat zij bewijzen bezorgden van het feit dat er een onbekende man de wacht hield onder het balkon van verzoekster (stuk 9). In dit verband stellen zij dat hij aan het bellen was, bleef kijken naar het balkon van verzoekster en haar duidelijk in het oog hield. Tevens stellen verzoekers dat verzoekster de mannen die haar op 23 juni 2023 achtervolgden in de rechtbank op foto kon vastleggen (stuk 6). Hierover halen zij aan dat, toen zij hadden begrepen dat verzoekster hen had ontdekt, zij snel weg begonnen te stappen. Zij herhaalt dat zij dit overmaakte en haar advocaat en dat zij zich geïntimideerd voelde en geen klacht meer durfde in te dienen bij de rechtbank. Daarnaast legde zij een video voor vanop de trappen van de rechtbank en stellen zij dat uit de *screenshots* van deze video (stuk 5) duidelijk blijkt dat er drie personen zich verdacht gedragen en verzoekster in de gaten houden. Zij vervolgen dat er nog een *screenshot* van een video werd overgemaakt van een man in een gestreepte polo die verzoekster en haar zoon in de gaten aan het houden was (stuk 7). Te dezen verduidelijken verzoekers dat verzoekster en haar zoon vanuit de metro naar boven kwamen en deze man hen dan in het oog stond te houden vanachter de balustrade en dat, wanneer verzoekster een ommetje maakt om naar hem te stappen, hij zich snel uit de voeten maakte en het nodige deed om zijn gezicht niet te laten zien op camera. Tot slot benadrukken verzoekers dat er nog *screenshots* werden overgemaakt van een video die hun zoon kon maken van verschillende mannen die hem en verzoekster in het oog hielden op de bus (stuk 8). Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk ging omdat zij geen rekening hield met deze documenten die zij op 20 maart 2024 tegen ontvangstbewijs hebben afgegeven, terwijl deze documenten wel degelijk bijkomende bewijzen aanleveren van de vervolging van hun gezin (en de beschermingsmogelijkheden die zij hebben ondernomen).

Tot slot gaan verzoekers in op de mogelijkheid om bescherming te krijgen van de Georgische autoriteiten. Te dezen benadrukken zij dat zij blijven bij het feit dat zij geen bijkomende bewijzen kunnen neerleggen van de klachten die verzoeker in 2015 indiende, gelet op het overlijden van zijn vader, waardoor de documenten verloren zijn gegaan. Zij vervolgen dat verzoekers verklaring, dat hij in 2013 een klacht indiende, een vergissing is en dat hij wel degelijk na zijn wederrechtelijke vasthouding in 2015 door zijn ex-zakenpartners een klacht indiende. Voorts opperen zij dat de verwerende partij ook in dit verband geen rekening hield met de bewijzen die door verzoekers werden overgemaakt op 20 maart 2024 en die opnieuw bij hun verzoekschrift zijn gevoegd. In deze herhalen verzoekers voormelde omschrijving van deze stukken en stellen zij dat uit deze documenten blijkt dat verzoekster een advocaat raadpleegde op 23 juni 2024 en een klacht wou indienen bij de rechtbank maar dat zij dit niet kon doen omdat zij door onbekenden werd geïntimideerd. Zij besluiten dat zij wel degelijk bescherming hebben gezocht, doch zonder resultaat. In dit verband dient er, aldus verzoekers, ook rekening te worden gehouden met het feit dat Georgië niet langer als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Zij zijn van mening dat hieruit volgt dat er in hun hoofde geen vermoeden geldt dat zij geen vrees voor vervolging hebben of dat zij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, gezien hun afkomst uit een veilig land van herkomst. Zij vervolgen dat er bijgevolg niet vermoed kan worden dat zij in geval van terugkeer kunnen rekenen op de bescherming van hun nationale autoriteiten. Onder verwijzing naar de COI Focus "*Georgië Algemene situatie*" van 11 december 2023 betogen verzoekers verder dat het gerechtelijk apparaat, ondanks alle hervormingen, in Georgië zeer beïnvloedbaar is, de graad van corruptie zeer hoog is en de ordehandhavers bovendien handelen in een klimaat van straffeloosheid. Zij voegen hieraan toe dat de rechterlijke macht in Georgië niet onafhankelijk is en dat, zelfs in gewone zaken, beïnvloeding nooit uitgesloten kan worden. Voorts stellen verzoekers dat uit deze algemene informatie blijkt dat de ordehandhavers en de instanties die het gerechtelijk onderzoek moeten voeren in een klimaat van straffeloosheid handelen, het gerechtelijk onderzoek niet onpartijdig wordt gevoerd en het handelen van de politie beïnvloed kan worden door de connecties van één persoon. Volgens verzoekster heeft het duidelijk ook geen zin om zich te richten tot de instantie die het handelen van de ordediensten moet controleren, de *State Inspector's Office*, daar deze zonder

transparant debat in december 2021 werd opgedoekt. Voorts verwijzen verzoekers nog naar een passage uit de voormelde COI Focus waaruit, volgens hen, blijkt dat de graad van corruptie in Georgië zeer hoog is en dat het aantal meldingen van zaken die niet onderzocht worden omwille van de heersende corruptie jaarlijks stijgt.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om hen te erkennen als vluchteling, onderschikt om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- bewijs afgifte documenten *d.d.* 20 maart 2024 (stuk 3);
- gesprek met advocaat (stuk 4);
- *screenshot* video rechtbank (stuk 5);
- foto personen aan rechtbank (stuk 6);
- *screenshot* intimidatie in buurt van metro (stuk 7);
- *screenshot* intimidatie in bus (stuk 8);
- foto's man onder balkon (stuk 9).

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat

nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door verzoekers voormalige zakenpartners en hun handlagers.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) plaatst het gegeven dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland baseerde op dezelfde asielmotieven als degene waar verzoekers zich in het kader van hun beschermingsverzoeken in België op baseren en zijn verzoek aldaar werd geweigerd een groot voorbehoud bij de gegrondheid van hun beschermingsverzoeken in België. Verder (ii) is het frappant dat verzoeker naliet om reeds in 2021 internationale bescherming aan te vragen in Polen ondanks het feit dat hij daar drie jaar zou verblijven en daar eveneens zou worden opgespoord door zijn belagers. Bovendien (iii) trekt het feit dat verzoeker sinds 2017 regelmatig naar Europa afreisde om aan zijn belagers te ontkomen en niet enkel naliet om reeds dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar ook telkens naar Georgië terugkeerde ondanks deze problemen, de ernst van de vervolgingsfeiten in twijfel. Voorts (iv) oordeelt de commissaris-generaal dat het gegeven, dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten op geen enkele wijze kunnen staven aan de hand van bewijsstukken, ook een groot voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid van deze feiten. Daarnaast (v) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoekers' verklaringen, zij niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming voorzien in Georgië. Ten slotte (vi) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.7.3. Verzoekers werpen in het verzoekschrift op dat Georgië van de lijst van veilige landen is weggehaald.

Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van de persoonlijke onderhouds van verzoekers op 18 maart 2024 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd. Omwille van de volledigheid merkt de Raad op dat Georgië opnieuw niet is opgenomen op de lijst van veilige landen in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 (*BS 27 mei 2024*).

In deze stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoekers thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat hun verzoeken om internationale bescherming niet langer behandeld kunnen worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat – zoals verzoekers in het verzoekschrift ook zelf opmerken – ook het (weerlegbaar) vermoeden, dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is, niet op hen van toepassing is. *In casu* werd geen versnelde procedure toegepast en zijn de genomen beslissingen dubbele weigeringsbeslissingen. Zoals hierna blijkt, werd bovendien – in tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift beweren – zowel in de bestreden beslissingen, die

dateren van 5 april 2024, als in het onderhavig arrest evenmin beroep gedaan op het vermoeden dat voor hen niet van kracht is.

Met de legislatieve ontwikkeling werd/wordt zowel door de commissaris-generaal als heden door de Raad rekening gehouden. Ten andere, door het aanleveren door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van de COI Focus van 11 december 2023, die een zicht geeft op de algemene situatie in Georgië tot 13 november 2023, en de door verzoekers aangereikte algemene informatie, kan een *ex nunc*-onderzoek gemaakt worden op basis van de meest recente landeninformatie.

Voorts merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023, werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”* In zoverre verzoekers zich zouden beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

3.3.7.4. Vervolgens beaamt de Raad dat het gegeven, dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland baseerde op dezelfde asielmotieven als degene waar verzoekers zich in het kader van hun beschermingsverzoeken in België op baseren en zijn verzoek aldaar werd geweigerd, hoewel op zich niet doorslaggevend, wel degelijk reeds een voorbehoud bij de gegrondheid van hun beschermingsverzoek in België plaatst.

Waar verzoekers in het verzoekschrift opperen dat hier voorbij gegaan wordt aan het feit dat verzoekster geen beschermingsverzoek in Duitsland indiende, doch enkel een inreisverbod kreeg aldaar, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekster enkel een beschermingsverzoek indiende in België en niet in Duitsland. Zij beroept zich in het kader van dit beschermingsverzoek echter op dezelfde feiten als degene waarop verzoeker zich baseerde in het kader van zijn beschermingsverzoek in Duitsland (en baseert ten aanzien van de Belgische asielinstanties). Het feit dat verzoeker in Duitsland internationale bescherming werd geweigerd, plaatst dan ook reeds een voorbehoud bij de gegrondheid van de beschermingsverzoeken die zowel verzoeker als verzoekster in België indienen op basis van dezelfde feiten.

Verder betogen verzoekers in het verzoekschrift dat er in Duitsland en België een andere beoordelingsmaatstaf geldt, daar in Duitsland Georgië beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, waardoor vermoed wordt dat onderdanen van dit land geen gegronde vrees voor vervolging hebben, terwijl dit in België niet langer het geval is. Het feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst betekent inderdaad dat er vermoed wordt dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat. Dit neemt evenwel niet weg dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft en dient onderzocht te worden of de betrokkene voldoet aan de voorwaarden voor internationale bescherming. Dat verzoekers beschermingsverzoek in Duitsland werd afgesloten met een weigeringsbeslissing betekent dat men er – na een individueel onderzoek van verzoekers situatie waarbij rekening werd gehouden met het weerlegbaar vermoeden inherent aan het concept van veilig land van herkomst – van mening was dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en/of zich kan beroepen op nationale bescherming.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

3.3.7.5. Zo stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, verder vast dat verzoeker danig lang talmde met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

In deze stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat hij sinds 2017 regelmatig naar Europa afreisde in een poging om aan zijn belagers te ontkomen, hetgeen impliceert dat zijn vermeende problemen en vrees toen al bestonden. Verzoeker verzocht tijdens deze reizen in Europa evenwel niet om internationale bescherming en besliste bovendien telkens om vrijwillig naar Georgië terug te keren. Verzoeker vluchtte op 4 december 2021 definitief uit Georgië richting Polen en trok op 4 maart 2023 naar Duitsland, alwaar hij een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9, 12). Gedurende deze periode van bijna anderhalf jaar waarin verzoeker in Polen verbleef, en dus niet drie jaar zoals in de bestreden beslissingen verkeerdelijk gesteld wordt, diende hij eveneens geen verzoek om internationale bescherming in. Voorgaande vaststellingen druisen in tegen de door verzoeker aangehaalde vrees voor zijn leven en een dringende nood aan internationale bescherming. Van een persoon die

daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoeker evenwel manifest niet heeft gedaan. Verzoekers verklaringen enerzijds, dat hij zich genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om zichzelf veilig te stellen, en zijn gedrag anderzijds, meer bepaald dat hij sinds 2017 verschillende keren naar Europa reisde om zijn belagers te ontvluchten zonder dan om internationale bescherming te verzoeken en telkens te kiezen om vrijwillig naar Georgië terug te keren en voor zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland gedurende anderhalf jaar in Polen verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen dan ook geenszins met elkaar te rijmen.

Verzoekers slagen er niet in om het danig lang talmen van verzoeker te verschonen. In het verzoekschrift betogen zij enerzijds dat verzoeker tijdens zijn reizen naar Europa sinds 2017 telkens naar Georgië terugkeerde omdat hij hoopte dat de situatie opgelost zou raken, dat het moeilijk was om zijn land, zijn gezin en zijn zaak achter te laten en dat hij op 27 november 2021 een ultieme bemiddelingspoging deed die uitdraaide tot een zwaar fysiek gevecht waarna hij Georgië definitief verliet. Het feit dat verzoeker zich sinds 2017 verschillende malen genoodzaakt voelde om naar Europa te reizen om zijn belagers te ontvluchten, in samenhang gezien met de rest van het door verzoeker(s) geschetste relaas, impliceert logischerwijze – zo weze herhaald – dat verzoekers problemen en zijn vermeende vrees reeds toen actueel waren. Van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bescherming zoekt als hij/zij zich in een land bevindt waar hij deze kan verkrijgen, doch niet dat hij/zij terugkeert naar het land van herkomst in de hoop dat de situatie zou verbeteren en om de situatie daar verder af te wachten. Dat het voor verzoeker moeilijk was om zijn land van herkomst en zijn leven aldaar achter te laten valt te begrijpen, doch neemt niet weg dat verzoeker (logischerwijze) toen reeds meende een vrees voor vervolging te hebben waardoor kan verwacht worden dat hij om internationale bescherming zou hebben verzocht, en al zeker niet (meermaals) naar zijn land van herkomst terugging. Wat betreft verzoekers verblijf in Polen, verklaart verzoeker bij het commissariaat-generaal, en herhalen verzoekers in het verzoekschrift, dat hij zich in Polen niet veilig voelde, dat Georgiërs gemakkelijk toegang hebben tot Polen en dat hij, ondanks dat hij er regelmatig van adres veranderde en er niet officieel werkte, toch door zijn belagers werd gevonden. In het verzoekschrift voegen zij hier nog aan toe dat de voorwaarden voor een legaal kort verblijf in Polen minder strikt worden toegepast dan in andere lidstaten van de Europese Unie en dat er frequenter en goedkopere passagiersvluchten zijn tussen Georgië en Polen, waardoor Polen voor zijn belagers *de facto* makkelijker te bereiken is. De Raad oordeelt vooreerst dat dit louter blote beweringen betreffen. Bovendien, zelfs indien Polen makkelijker te bereiken is voor zijn (Georgische) belagers, dan nog neemt dit niet weg dat zij ook andere lidstaten van de Europese Unie relatief eenvoudig kunnen bereiken, zoals verzoekster overigens aangaf waar zij opverde dat zij tot in Duitsland gevolgd was, en hem kunnen zoeken en valt niet in te zien waarom hij anderhalf jaar wachtte om Polen te verlaten (richting Duitsland) om aldaar voor het eerst internationale bescherming te verzoeken.

Dat verzoeker dermate lang talmde met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid en ondermijnt dan ook reeds en in ernstige mate zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door hem aangehaalde asielmotieven. Daar verzoekster zich beroept op diezelfde asielmotieven, geldt dit ook ten aanzien van haar.

3.3.7.6. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat een groot voorbehoud dient gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten, daar verzoekers deze op geen enkele wijze kunnen bewijzen aan de hand van bewijsstukken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de administratieve procedure, meer bepaald tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, een factuur van zijn firma, een boete die zijn firma zou ontvangen hebben, een contract van zijn firma, een aanvraag van zijn firma aan de belastinginspectie, een lijstoverzicht van goederen die hij verhandelde en zijn firmastempel neerlegde. Deze documenten bevestigen dat verzoeker een eigen bedrijf had, hetgeen noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist wordt. De aangehaalde vervolgingsfeiten worden hiermee echter op generlei wijze aangetoond.

Verder verklaart verzoeker dat documenten die zijn problemen en de vervolgingsfeiten die hij onderging zouden kunnen bewijzen bewaard werden door zijn vader en allemaal verloren gingen na zijn dood in 2022 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2, 8). In het verzoekschrift volharden verzoekers in deze verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoekers' uitleg, dat alle relevante documenten bij zijn vader waren en na zijn dood verloren gingen, wel erg toevallig is en bovendien ook een blote bewering uitmaakt. Uit verzoekers' verklaringen blijkt bovendien dat zij geen enkele poging ondernamen om duplicaten aan te vragen van bijvoorbeeld verzoekers klacht bij de rechtbank en bij de politie om hun problemen alsnog te kunnen staven. Als verzoekers om internationale bescherming hebben zij echter de plicht om de bewijsstukken die betrekking hebben op hun asielmotieven in de mate van het mogelijke te verzamelen en

voor te leggen. Bovendien kan er redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker reeds vertrouwd was met het belang van bewijsstukken tijdens procedures tot het bekomen van internationale bescherming gezien zijn eerder ingediend en behandeld verzoek tot internationale bescherming in Duitsland. Verder kan er te dezen nog worden benadrukt dat verzoekster tot eind 2023 in Georgië was en dat verzoekers nog contact hebben met verzoeksters moeder die in het verleden reeds bereid was om andere documenten over te maken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8), waardoor er *prima facie* wel mogelijkheden waren om dergelijke pogingen te ondernemen. Dat verzoekers persoonlijke aanwezigheid in Georgië vereist is om duplicaten van documenten van justitie en de politie te bekomen, is een *post factum* toevoeging die bovendien een blote bewering betreft. In deze dient te worden herhaald dat uit verzoekers' verklaringen geenszins blijkt dat zij pogingen ondernamen om duplicaten te bekomen, laat staan dat bij een dergelijke poging de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker hierbij vereist was. Enig bewijs van een dergelijke poging brengen zij al helemaal niet bij. Ook leggen zij geen regelgeving voor die in Georgië van kracht is en waaruit het beweerde zou blijken.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal melding maakte van het bestaan van bepaalde bewijsstukken op haar gsm, die betrekking hebben op de vervolgingsfeiten die zij onderging (en haar zoektocht naar nationale bescherming). Na een korte bespreking van deze bewijsstukken informeerde de *protection officer* haar dat deze bewijsstukken op haar gsm als dusdanig zonder fysieke afdrucken niet in het dossier konden worden opgenomen en dat zij binnen drie werkdagen alsnog dergelijke fysieke afdrucken kon neerleggen, waarna verzoekers deze op 20 maart 2024, tegen ontvangstbewijs (stuk 3 bij het verzoekschrift), overmaakten aan het commissariaat-generaal. Concreet gaat het om een chatgesprek tussen verzoekster en haar advocaat met foto's waarop verzoekster op 23 juni 2023 werd achtervolgd terwijl ze naar de rechtbank ging (stuk 4 bij het verzoekschrift), foto's en video's die zij naar haar advocaat doorstuurde (stukken 5-6 bij het verzoekschrift), foto's en *screenshots* van video's waarop volgens verzoekers te zien is dat verzoekster en haar zoon door onbekenden worden achtervolgd aan een metrohalte (stuk 7 bij het verzoekschrift), *screenshots* van een video van verzoekers zoon die door verschillende mannen in het oog werd gehouden op de bus (stuk 8 bij het verzoekschrift) en foto's waarop volgens verzoekers een persoon te zien is die tweede verzoekster in het oog hield op haar balkon (stuk 9 bij het verzoekschrift). De Raad stelt vooreerst vast dat met de betreffende stukken geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen, zoals door verzoekers terecht wordt opgeworpen en wat door de verwerende partij in haar nota van 6 juni 2024 ook wordt aangegeven en erkend. De Raad beaamt evenwel de pertinente beoordeling van de verwerende partij in haar nota dat de betreffende stukken niets veranderen aan de appreciatie in de bestreden beslissingen en geen ander licht werpen op de door verzoekers aangehaalde problemen. Wat betreft de *screenshots* van het *WhatsApp*-gesprek tussen verzoekster en haar advocaat, stelt de Raad vast dat, los van een eventueel gesolliciteerd karakter, de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Dergelijke conversaties kunnen simpelweg in scène worden gezet en er kan niet worden nagegaan wie de persoon achter het profiel zou zijn waarmee verzoekster sprak. Verder, wat betreft de foto's en *screenshots* van video's waarop te zien zou zijn hoe verzoekster (en haar zoon) op verschillende momenten en verschillende plaatsen in de gaten zou(den) worden gehouden, oordeelt de Raad dat aan privéfoto's en video's in het algemeen geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen immers eenvoudigweg worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Daarenboven bevatten zulke foto's en video's slechts een momentopname, kunnen zij simpelweg in scène worden gezet en vormen zij geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Bovendien kan uit de foto's en *screenshots* geenszins worden opgemaakt wie deze personen zijn, of de personen die erop zijn afgebeeld gelinkt zijn aan de vermeende vervolgingsfeiten in het land van herkomst van verzoekers en of ze verzoekster achtervolgden aan de rechtbank en/of ze haar (en haar zoon) bewust in de gaten hielden bij het metrostation of op de bus.

3.3.7.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekers, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen onder punten 3.3.7.5. en 3.3.7.6. van het onderhavig arrest, alleszins niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft hun problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderszijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in bestreden beslissingen verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen hier geen ander licht op. Zij verwijzen in het verzoekschrift louter naar dezelfde algemene informatie als de verwerende partij, zijnde de COI Focus van 11 december 2023, waarin terdege wordt erkend dat er sprake is van een “*backslide of democracy*”, gelet op de aanhoudende politieke spanningen en het uitblijven van hervormingen van het rechtssysteem en de nog steeds aanwezige corruptie, maar dat er, niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Waar zij in het verzoekschrift op algemene wijze en onder verwijzing naar de COI Focus, “*Georgië algemene situatie*” van 11 december 2023, wijzen op de beïnvloedbaarheid van het gerecht en de politie in Georgië, de aanwezigheid van corruptie en het opdoeken van de *State Inspector's Office* in december 2021, benadrukt de Raad dat dit als dusdanig niet wordt ontkend maar dat in de COI Focus van 11 december 2023 uitdrukkelijk wordt gesteld dat enkel wanneer de overheid of hooggeplaatste regeringsafgevaardigden belangen hebben in een zaak, zij instructies kunnen geven aan de politie en dat er geen algemene tendens is dat de reactie van de politie kan worden beïnvloed omwille van persoonlijke belangen of connecties bij de politie (COI Focus, “*Georgië algemene situatie*”, 11 december 2023, p. 39).

Gelet op de voormelde informatie komt het aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissingen wordt in verband met verzoekers verklaringen hieromtrent terecht als volgt overwogen:

“Niet enkel legde u geen enkel bewijs voor van uw zoektocht naar bescherming maar was eveneens tegenstrijdig over het moment waarop u een klacht was gaan neerleggen bij de rechtbank. Zo verklaarde u eerst dat u na uw marteling in 2015 naar de politie en naar de rechtbank was gestapt om een klacht in te dienen (GV P. 12). U verklaarde vervolgens echter dat u in 2013, als enige keer, naar de rechtbank was geweest om een klacht in te dienen tegen de broers (GV P. 13).

Voorts stelde u via uw ex-collega's bij de politie te weten zijn gekomen dat mensen zoals uw vennoten hogere connecties hadden die geld en alles in hun macht hadden waardoor uw belagers niets te vrezen hadden (GV P. 13- 14). Dit zijn echter blote beweringen die u geenszins kon staven noch concretiseren.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar in de bestreden beslissingen ook in dit verband verwezen wordt naar het gebrek aan bewijs van de klacht die verzoeker indiende, herhalen verzoekers in het verzoekschrift dat zij geen bewijs kunnen voorleggen van de klacht die verzoeker in Georgië indiende gelet op het feit dat deze bij zijn vader lag en verloren ging toen hij in 2022 kwam te overlijden. In deze kan dienstig verwezen worden naar het gestelde onder punt 3.3.7.6. van het onderhavig arrest, alwaar deze uitleg reeds niet afdoende werd bevonden. Verder betogen verzoekers dat verzoekers verklaring, dat hij in 2013 een klacht indiende, een vergissing was en volharden zij dat dit in 2015 was. Een dergelijk betoog zonder meer is geenszins dienstig ter verschoning van de tegenstrijdigheid die steun vindt in het administratief dossier.

Verzoekster van haar kant verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal naar een advocaat te zijn gestapt en dat zij in juni 2023 niet naar de rechtbank was gestapt omdat zij op dat moment achtervolgd werd. De stukken die verzoekers op 20 maart 2024 tegen ontvangstbewijs aan het commissariaat-generaal overmaakten en nogmaals bij het verzoekschrift voegen, die volgens hen deze beweringen zouden kunnen bewijzen, zijn – gelet op het gestelde hierover onder punt 3.3.7.6. – niet van aard deze beweringen afdoende te staven. Bovendien, zelfs indien verzoekster een advocaat onder de arm nam en een poging ondernam om naar een rechtbank te stappen maar dit uiteindelijk niet deed omdat zij achtervolgd werd, dan nog kan geenszins gesteld worden dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput.

Gelet op het voorgaande overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

3.3.7.8. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.7.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.7.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

3.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

3.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.14. Waar verzoekers uiterst ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYN